

УДК 341.171(4-6ЄС):341.231.14-054.72-053.2

DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.12591912>

М.С. БІЛОУСОВ,

аспірант кафедри права Європейського Союзу Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, м. Харків, Україна; e-mail: m.s.bilousov@nlu.edu.ua;

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8576-3442>

ОСОБЛИВОСТІ КОНЦЕПЦІЇ "БЕЗПЕЧНОЇ ТРЕТЬОЇ КРАЇНИ" ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ПРАВА ДІТЕЙ-МІГРАНТІВ

M.S. BILOUSOV,

Ph.D. Student, European Union Law Department, Yaroslav Mudryi National Law University, Kharkiv, Ukraine; e-mail: m.s.bilousov@nlu.edu.ua;

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8576-3442>

PECULIARITIES OF THE "SAFE THIRD COUNTRY" CONCEPT AND ITS IMPACT ON THE RIGHTS OF MIGRANT CHILDREN

АНОТАЦІЇ (ABSTRACTS), КЛЮЧОВІ СЛОВА (KEYWORDS)

Постановка проблеми. Концепція "безпечної третьої країни" пройшла довгий шлях еволюції у праві ЄС. Вперше концепція виникла у зв'язку з прийняттям Дублінської Конвенції 1990 року та розвитком політики надання притулку в державах-членах ЄС. Закріпивши дану концепцію у Дублінській Конвенції, держави-члени ЄС зберегли за собою право відповідно до національного законодавства направляти особу, яка клопоче про надання притулку, до третьої країни. Сьогодні ця концепція визначена у Директиві 2013/32/ЄС та у Пакті про міграцію та притулок 2024 року. При цьому третя безпечна країна має дотримуватися міжнародних стандартів із прав людини у сфері притулку, встановлених міжнародно-правовими актами універсального та регіонального характеру, включаючи норми про заборону тортур, нелюдського чи такого, що принижує гідність, поводження чи покарання; дотримуватися міжнародних принципів стосовно захисту біженців, передбачених Конвенцією про статус біженців 1951 року і Протоколом щодо статусу біженців 1967 року, та стосовно осіб, які потребують додаткового захисту. **Мета** статті – визначити основні етапи розвитку концепції "безпечна третя країна" у праві ЄС та проаналізувати її вплив на права дітей-мігрантів. **Методи:** 1) діалектичний метод пізнання дозволив дослідити еволюцію концепції "безпечної третьої країни", зміни в законодавстві ЄС і їхній вплив на права мігрантів, зокрема дітей; 2) історико-правовий метод дослідження дозволив простежити розвиток концепції у різних нормативних актах, від Дублінської Конвенції 1990 року до Пакту про міграцію та притулок 2024 року; 3) аналіз та синтез дозволив структурувати матеріал, зокрема, для розгляду елементів впливу концепції "безпечної третьої країни" на права дітей-мігрантів, а також для узагальнення результатів дослідження. **Результати.** Дублінські Регламенти призвели до того, що розподіл біженців відбувається нерівномірно. До того ж, застосування концепції "безпечної третьої країни" негативно впливає на права дітей-мігрантів, адже застосування цієї концепції іноді призводить до того, що діти часто вирішують продовжити свою небезпечну подорож до інших країн ЄС. Таким чином, через відсутність документів багато хто буде наражатися на ризики, включаючи насильство та експлуатацію з боку контрабандистів людей. **Висновки.** Концепція "безпечної третьої країни" в праві ЄС еволюціонувала від Дублінської Конвенції 1990 року до Пакту про міграцію та притулок 2024 року, і потребує подальшого вдосконалення для належного захисту дітей-мігрантів, враховуючи ризики в переважаних системах прийому.

Ключові слова: міграція; права людини; права дитини; Європейський Союз; право ЄС; міграційне право ЄС; діти-мігранти; концепція "безпечної третьої країни"

Problem statement. The concept of a "safe third country" has undergone a significant evolution in EU law. It first emerged with the adoption of the 1990 Dublin Convention and the development of asylum policies in EU Member States. By embedding this concept in the Dublin Convention, EU Member States retained the right, under national legislation, to transfer an asylum seeker to a third country. Today, the concept is defined in Directive 2013/32/EU and in the 2024 Pact on Migration and Asylum. A third safe country must adhere to international human rights standards in asylum matters, as established by international legal instruments of both universal and regional character. This includes prohibitions against torture, inhumane or degrading treatment or punishment, as well as compliance with international refugee protection principles enshrined in the 1951 Refugee Convention and the 1967 Refugee Protocol. Additionally, such a country must have national legislation on asylum and refugees, with its relevant authorities responsible for determining refugee status and

granting asylum. **Purpose.** The purpose of this article is to identify the key stages in the development of the "safe third country" concept in EU law and analyze its impact on the rights of migrant children. **Methods:** 1) The dialectical method of cognition was used to explore the evolution of the "safe third country" concept, changes in EU legislation, and their impact on migrant rights, particularly those of children; 2) the historical-legal research method allowed for tracing the development of the concept in various legal acts, from the 1990 Dublin Convention to the 2024 Pact on Migration and Asylum; 3) analysis and synthesis structured the material, particularly in reviewing the elements of how the "safe third country" concept affects the rights of migrant children and summarizing the study's findings. **Results.** The Dublin Regulations led to an unequal distribution of refugees. Moreover, applying the "safe third country" concept negatively impacts migrant children's rights, as this policy often forces children to continue dangerous journeys to other EU countries. Consequently, due to a lack of proper documentation, many children are exposed to risks, including violence and exploitation by human traffickers. **Conclusions.** The "safe third country" concept in EU law has evolved from the 1990 Dublin Convention to the 2024 Pact on Migration and Asylum, but it still requires further refinement to ensure adequate protection for migrant children, particularly in overburdened reception systems.

Keywords: migration; human rights; children's rights; European Union; EU law; EU migration law; migrant children; the concept of a "safe third country"

Постановка проблеми

Незважаючи на давнє визнання міжнародної співпраці як необхідної передумови для задовільного вирішення важкого становища мігрантів, серед яких все частіше є діти, її фактичне впровадження залишається одним із найскладніших питань захисту. Так, одним із проявів міжнародного співробітництва між державами є прийняття міжнародних угод, які реалізують концепцію "безпечної третьої країни", законність якої презюмується на підставі того, що захист уже знайдено або може бути знайдено в іншому місці. Разом із тим, використання концепції "безпечної третьої країни" є доволі дискусійним питанням в аспекті забезпечення якнайкращих інтересів дітей.

Концепція "безпечної третьої країни" неодноразово була об'єктом досліджень науковців. Утім дослідження, спеціально присвячені вивченню особливостей концепції "безпечної третьої країни" та її впливу на права дітей-мігрантів, в українській правовій доктрині наразі відсутні. При цьому, Ю. Волошин та Н. Мушак досліджували в цілому концепцію "безпечної третьої країни" у праві Європейського Союзу [1]. В свою чергу, Б. Нур Оссо (Osso, 2023) [2] та Л. Якулевичене (Jakulevičienė, 2019) [3] вже згадували саме дітей-мігрантів, аналізуючи відповідну концепцію.

Метою статті є визначення особливостей концепції "безпечної третьої країни" та здійснення критичного аналізу її впливу на права дітей-мігрантів на основі відповідних досліджень і практики. *Новизна* статті полягає у визначенні впливу концепції "безпечної третьої країни" на права дітей-мігрантів. *Завданням* статті є дослідити особливості концепції "безпечної третьої країни" у праві ЄС через призму її становлення

та визначити її вплив на права дітей-мігрантів.

Розвиток і нормативне закріплення концепції "безпечної третьої країни" в праві ЄС

У зв'язку з прийняттям Конвенції про визначення держави, відповідальної за розгляд клопотань про надання притулку, поданих в одній з держав-членів Європейських Співтовариств 15.06.1990 року (далі – Дублінська Конвенція) [4] та розвитком політики надання притулку в державах-членах ЄС, у праві ЄС отримала нормативне закріплення концепція безпечної третьої країни. У той період держави-члени Європейських Співтовариств зіштовхнулися з великою кількістю клопотань, у результаті чого почалась реалізація політики недопущення на свою територію нелегальних іммігрантів і відмови їм у наданні притулку [1, с.9]. Закріпивши цю концепцію, Дублінська Конвенція формалізувала можливість держав-членів ЄС "зберегти за собою право, відповідно до національних законів, направляти особу, яка заявляє про надання притулку, до третьої держави, дотримуючись при цьому положень Женевської конвенції про статус біженців 1951 р. та ст.3 Протоколу 1967 р." [4], передбачаючи, що всі її держави-учасниці є безпечними країнами, до яких можуть направлятися особи, які шукають притулок.

Відповідно до Дублінської конвенції, обов'язок розгляду заяви про надання захисту покладался на державу-член ЄС, в яку шукач вперше потрапив. У іншому разі, на нього очікувало повернення до цієї країни, як "безпечної третьої країни". При цьому, єдність держав-членів щодо визначення переліку третіх безпечних країн була відсутня, адже держави-члени могли паралельно із Європейською комісією визначати такі країни. Так, Бельгія та Данія, наприклад, по-різному визначали транзитний проїзд, що суттєво

во впливало на визначення "безпечної третьої країни" [5].

Концепція "безпечної третьої країни" набула подальшого розвитку у Директиві Ради ЄС 2005/85/ЄС від 01.12.2005 року про мінімальні стандарти процедур у державах-членах із надання та позбавлення статусу біженця [6], відповідно до якої безпечною третьою країною слід було вважати демократичну країну, у якій відсутні будь-які форми переслідування; тортури, або нелюдське або таке, що принижує гідність, поводження чи покарання; немає жодної загрози насильства та збройного конфлікту (ст.27). Ця Директива втратила чинність 20.07.2015 року на підставі Директиви 2013/32/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26.06 2013 року про спільні процедури надання та позбавлення міжнародного захисту (далі – Директива 2013/32/ЄС) [7].

Ю. Волошин та Н. Мушак зазначають, що "безпечною третьою країною визначається країна, яка дотримується міжнародних стандартів із прав людини у сфері притулку, встановлених міжнародно-правовими актами універсального та регіонального характеру, включаючи норми про заборону тортур, нелюдського чи такого, що принижує гідність, поводження чи покарання; дотримуватися міжнародних принципів стосовно захисту біженців, передбачених Конвенцією про статус біженців 1951 року і Протоколом щодо статусу біженців 1967 року, та стосовно осіб, які потребують додаткового захисту. До того ж, така країна має національне законодавство у сфері притулку та біженців, і її відповідні державні органи визначають статус біженця та надають притулок" [1, с.11].

На сьогодні концепція "безпечної третьої країни" визначена у ст.38 чинної Директиви 2013/32/ЄС [7]. За нею безпечною третьою країною слід вважати країну, де з особою, яка шукає міжнародного захисту, будуть поводитися відповідно до таких принципів: (а) життю та свободі не загрожує небезпека через расу, релігію, національність, належність до певної соціальної групи або політичні переконання; (б) відсутній ризик заподіяння серйозної шкоди, як це визначено в Директиві 2011/95/ЄС; (с) дотримується принцип недопущення примусового повернення відповідно до Женевської конвенції; (d) дотримується заборона вислання в порушення права на свободу від катувань та жорстокого, нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження, як це передбачено міжнародним правом; та (е) існує можливість подати заяву про

надання статусу біженця і, в разі визнання його біженцем, отримати захист відповідно до Женевської конвенції. Усі ці принципи мають бути дотримані одночасно у цій країні.

Н.Б. Мушак зазначає, що суть концепції "безпечної третьої країни" полягає у наданні іноземцям гарантій можливості скористатися справедливими процедурами отримання притулку в державі-члені ЄС, через яку вони транзитно проїхали, а також у забезпеченні їм належного та ефективного захисту їхніх прав [8, с. 96].

У ст.39 Директиви 2013/32/ЄС також закріплена концепція "європейської безпечної третьої країни". Разом із тим, відповідно до ч.6 ст.39 цієї Директиви, якщо третя країна, що є країною походження, відмовляється прийняти назад особу, яка подала заяву про міжнародний захист, держави-члени ЄС повинні забезпечити доступ до процедури надання міжнародного захисту відповідно до основних принципів і гарантій, передбачених цією Директивою [7].

Директива 2013/32/ЄС втратить свою чинність у 2026 році внаслідок запровадження Пакту про міграцію та притулок, який набув чинності 11.06.2024 року [9].

Концепція "безпечної третьої країни" у Регламенті ЄС 2024/1348 Європейського Парламенту та Ради від 14.05.2024 року, що встановлює спільну процедуру міжнародного захисту в Союзі та скасовує Директиву 2013/32/ЄС (далі – Регламент ЄС 2024/1348), зазнає певних змін. Зокрема, третя країна може бути визначена як безпечна третя країна лише тоді, коли в цій країні: (а) життю і свободі негромадян не загрожує небезпека через расу, релігію, національність, приналежність до певної соціальної групи або політичні переконання; (б) негромадяни не стикаються з реальним ризиком заподіяння серйозної шкоди; (в) негромадяни захищені від примусового повернення відповідно до Женевської конвенції та від вислання з порушенням права на захист від катувань і жорстокого, нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження чи покарання, як це передбачено міжнародним правом; (г) існує можливість просити і, якщо умови виконані, отримувати ефективний захист, як це визначено в цьому Регламенті [10].

Пактом про міграцію та притулок до концепції "безпечної третьої країни" додається вимога надання цією країною ефективного захисту, тобто такою країною, яка ратифікувала та поважає Женевської конвенції про статус біженців 1951 р. Якщо особа не підпадає під дію цієї Конвенції, то відповідно до ст.57 Регламенту ЄС

2024/1348, країна надає ефективний захист за умови, коли цим особам дозволено залишатися на території відповідної третьої країни; ці особи мають доступ до засобів існування, достатніх для підтримання належного рівня життя з урахуванням загальної ситуації в третій країні, що їх приймає; вони мають доступ до охорони здоров'я та необхідного лікування хвороб на умовах, які зазвичай передбачені в цій третій країні, доступ до освіти на умовах, які зазвичай передбачені в цій третій країні; та ефективний захист залишається доступним доти, доки не буде знайдено довгострокового рішення [10].

Відповідно до Директиви 2013/32/ЄС, на відміну від Регламенту ЄС 2024/1348, у будь-якому випадку третя безпечна країна мала би ратифікувала Конвенцію про статус біженців 1951 року і зробити це без географічних обмежень [11, с.43]. Отже, перелік "безпечних третіх країн" може значно збільшитися після 2026 року.

Концепція "безпечної третьої країни" в праві ЄС не суперечить Конвенції 1951 року, оскільки не передбачає повернення шукача притулку до країни, де йому загрожує переслідування. Однак часте її застосування може призвести до серії повернень, які завершаться видачею до країни походження. Міжнародне право не гарантує доступу до процедур захисту в безпечній третій країні, що фактично дозволяє державам уникати відповідальності за надання притулку. Хоча держави повинні добросовісно розглядати звернення про притулок, цей обов'язок скоріше залежить від їхньої доброї волі, ніж від чітких міжнародних зобов'язань [12, с.79].

Вплив концепції "безпечної третьої країни" на права дітей-мігрантів

Слід відзначити, що досліджувана нами концепція має негативний вплив на права дітей-мігрантів. Яскравим підтвердженням цієї тези є приклад Греції, де дитина повинна пояснити компетентним органам держави, чому вона не подала заяву про надання притулку в першій безпечній країні, через яку вона проїхала на шляху до Греції. Оскільки діти, яким загрожує повернення до країни походження або застосування принципу "безпечної третьої країни", часто обирають продовжити свою небезпечну подорож до інших країн ЄС. Таким чином, через відсутність документів багато хто буде наражатися на ризики, включаючи насильство та торгівлю людьми [13].

На думку Ліра Якулевичене (Jakulevičienė, 2019), обов'язкове застосування концепції "без-

печної країни" також призведе до систематичного перекидання відповідальності за людей, які потребують допомоги, на сусідні країни, що знаходяться в регіонах воєнних дій і зонах конфліктів [3, с.98]. Такі негативні наслідки можуть бути і для дітей-мігрантів.

У даному контексті не можна оминати увагою справу Європейського комітету соціальних прав № 173/2018 за позовом Міжнародної комісії юристів (ICJ) і Європейської ради у справах біженців і вигнанців (ECRE) проти Греції [14]. У цій справі, зокрема, ICJ та ECRE стверджували, що ця держава не забезпечує захист дітей-мігрантів без супроводу та дітей-мігрантів у супроводі на північно-східних островах Егейського моря через, зокрема, перенасичення місць прийому, що є порушенням вищезазначених положень Європейської соціальної хартії [15]. У справі було встановлено, що Греція не виконує своїх зобов'язань за Хартією щодо дітей-мігрантів без супроводу та дітей у супроводі, що є порушенням кількох статей Хартії. Це проявлялося в неспроможності запобігти безпритульності, недостатній кількості місць для прийому та забезпечення умов, сумісних з людською гідністю. Також спостерігалось ненадання необхідного догляду та допомоги супроводжуваним дітям на островах, відсутність захисту для дітей без супроводу, а також неналежні умови прийому, що піддають дітей серйозним фізичним і моральним ризикам. Греція не вжила заходів для полегшення доступу до медичної допомоги та соціальних послуг, а також не забезпечує дітей-мігрантів матеріальною підтримкою і доступом до освіти, що заважає їхньому розвитку [14].

Законодавчі підходи у державах-членах ЄС в аспекті застосування концепції "безпечної третьої країни" дещо різняться. Наприклад, у Болгарії та Чехії діти без супроводу автоматично звільняються від прискорених процедур. Таким чином, концепція "безпечних третіх країн" не повинна застосовуватися до них. Також не застосовується на практиці до неповнолітніх без супроводу концепція "безпечної країни притулку" у Фінляндії. Проте в ряді інших держав-членів виявилось, що за законом ця концепція може застосовуватися до дітей без супроводу. Так, в Іспанії заявки неповнолітніх без супроводу автоматично приймаються до звичайної процедури. Однак концепція "безпечної третьої країни" може застосовуватися лише якщо дитина має родичів у третій країні, які би піклувалися про неї. Тому такі випадки дуже рідкісні [16].

Застосування концепції "безпечної третьої країни" в більшій кількості ситуацій дозволить більш ефективно приймати рішення. Однак таке припущення здається помилковим у світлі національної практики та судової практики європейських держав, які встановлюють вищі стандарти захисту, ніж ті, які наразі існують у законодавстві ЄС, а також зобов'язань щодо прав людини, закріплених у праві ЄС [17]. Справа Європейського комітету соціальних прав № 173/2018 за позовом Міжнародної комісії юристів (ICJ) і Європейської ради у справах біженців і вигнанців (ECRE) проти Греції [13] демонструє, що будь-яке підвищення ефективності неминуче означає серйозні порушення прав людини.

Застосування державами-членами ЄС механізму визначення держави-члена, відповідальної за розгляд заяви про надання міжнародного захисту, встановленої Регламентом ЄС № 604/2013 від 26.06.2013 року (Дублінський регламент) [18], призвели до того, що розподіл біженців відбувається нерівномірно. У цих країнах облаштовують наметові табори, які мають не відповідають мінімальним гуманітарним стандартам. При цьому Італія ініціює створення міграційних офісів поза межами ЄС, які б займалися розглядом заяв мігрантів і запобігали небезпечним і смертельним подорожам морем. А в Греції склалася критична ситуація – країна вже облаштувала на островах в Егейському морі чотири центри прийому біженців. Звісно, вказані країни висловлюють занепокоєння, відмовляючись перетворюватися на центри ЄС для мігрантів, вимагають солідарності від інших країн-членів ЄС та прагнуть змінити Дублінську систему [5].

Повертаючись до справи Європейського комітету соціальних прав № 173/2018 за позовом Міжнародної комісії юристів та Європейської ради у справах біженців і вигнанців проти Греції [14], слід зазначити, що з моменту подання скарги ситуація суттєво змінилася. Зокрема, значно збільшено кількість місць для довгострокового розміщення; скасовано затримання неповнолітніх без супроводу, які не мають безпечного місця проживання; запроваджено ефективні механізми перенаправлення, що дозволяє переводити неповнолітніх без супроводу до центру довгострокового розміщення протягом двох ти-

жнів; проведено загальнонаціональний розшук неповнолітніх, які потребують проживання та захисту тощо [19]. Але, на жаль, концепція "безпечної третьої країни" стала постійною і унормованою в Греції, в тому числі для біженців, які перебувають в особливо вразливих ситуаціях, таких як неповнолітні діти без супроводу дорослих [2, с.294].

Висновки

1. Концепція "безпечної третьої країни" у праві ЄС пройшла тривалий шлях еволюції – від Дублінської Конвенції 1990 року до сучасного Пакту про міграцію і притулок 2024 року. Основним нововведенням Пакту є вимога, щоб така країна забезпечувала не лише базові права, але й ефективний захист. У процесі розвитку цієї концепції Європейський Союз постійно удосконалював її правове закріплення, адаптуючи законодавство до нових викликів у сфері міграції та захисту біженців.

2. Концепція "безпечної третьої країни", яка дозволяє державам-членам ЄС направляти шукачів захисту до інших країн відповідно до національних законів, може створювати ризики для прав дітей-мігрантів, особливо в країнах із переважаними системами прийому. Це вимагає перегляду підходів і посилення відповідальності держав у наданні належного захисту. Основною проблемою для дітей-мігрантів залишається відсутність єдності держав-членів щодо визначення переліку безпечних третіх країн. Це, у свою чергу, може підвищувати загрозу насильства та торгівлі людьми.

Насамкінець, варто зазначити, що питання концепції "безпечної третьої країни" після прийняття Пакту про міграцію та притулок та її впливу на права дітей-мігрантів потребує подальшого наукового дослідження.

Конфлікт інтересів

На впевненість автора статті конфлікт інтересів відсутній.

Вираз вдячності

Дослідження виконано в межах підготовки дисертації. Автор висловлює щирі слова вдячності науковому керівнику к.ю.н., доц. Анакіній Т.М., кафедрі права Європейського Союзу НІОУ ім. Ярослава Мудрого.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Волошин Ю., Мушак Н. Адміністративно-правові підстави депортації та видворення громадян третіх країн з держав-членів Європейського Союзу. *Адміністративне право та процес*. 2021. № 4 (31). С. 5–17.
2. Berfin Nur Osso. Unpacking the Safe Third Country Concept in the European Union: B/orders, Legal

- Spaces, and Asylum in the Shadow of Externalization. *International Journal of Refugee Law*. Vol. 35. Issue 3. October 2023. P. 272–303. <https://doi.org/10.1093/ijrl/eead028> (дата звернення: 02.07.2024).
3. Lyra Jakulevičienė. The Common European Asylum System. *From Tampere 20 to Tampere 2.0: Towards a new European consensus on migration*. 2019. https://www.epc.eu/content/publications/7_CEAS.pdf (дата звернення: 02.07.2024).
 4. Convention determining the State responsible for examining applications for asylum lodged in one of the Member States of the European Communities. Dublin Convention. OJ C 254. 19.08.1997. EUR-Lex. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX%3A41997A0819%2801%29> (дата звернення: 02.07.2024).
 5. Концепція "безпечної третьої країни" в умовах міграційної кризи ЄС. LexInform. <https://lexinform.com.ua/v-sviti/kontseptsiya-bezpechnoyi-tretoyi-krayiny-v-umovah-migratsijnoyi-kryzy-yes/> 01.11.2019. (дата звернення: 02.07.2024).
 6. Council Directive 2005/85/EC of 1 December 2005 on minimum standards on procedures in Member States for granting and withdrawing refugee status. OJ L 326. 13.12.2005. EUR-Lex. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A32005L0085> (дата звернення: 02.07.2024).
 7. Directive 2013/32/EU of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 on common procedures for granting and withdrawing international protection (recast). OJ L 180. 29/06/2013. EUR-Lex. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/en/TXT/?uri=celex%3A32013L0032> (дата звернення: 02.07.2024).
 8. Мушак Н. Б. Концепція "безпечної третьої країни" у праві ЄС. *Actual problems of international relations*. 2018. № 134. С. 90–98.
 9. Pact on Migration and Asylum. 21 May 2024. European Commission. https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/migration-and-asylum/pact-migration-and-asylum_en (дата звернення: 02.07.2024).
 10. Regulation (EU) 2024/1348 of the European Parliament and of the Council of 14 May 2024 establishing a common procedure for international protection in the Union and repealing Directive 2013/32/EU. OJ L, 2024/1348. 22.5.2024. EUR-Lex. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ%3AL_202401348 (дата звернення: 02.07.2024).
 11. Information Note on Directive 2013/32/EU of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 on common procedures for granting and withdrawing international protection (recast). ECRE. December 2014. <https://ecre.org/wp-content/uploads/2016/07/ECRE-Information-Note-on-the-Asylum-Procedures-Directive-recast-December-2014.pdf> (дата звернення: 02.07.2024).
 12. Сорока І. О. Принципи міжнародного права притулку. *Юридичний бюлетень*. 2019. № 9. С. 74-82.
 13. Greece: less than one third of unaccompanied children get asylum approved, leaving the rest at risk. Save the child. 27 July 2023. <https://www.savethechildren.net/news/greece-less-one-third-unaccompanied-children-get-asylum-approved-leaving-rest-risk> (дата звернення: 02.07.2024).
 14. Case No. 173/2018. International Commission of Jurists (ICJ) and European Council for Refugees and Exiles (ECRE) v. Greece. Council of Europe. https://www.coe.int/en/web/european-social-charter/pending-complaints/-/asset_publisher/lf8ufoBY2Thr/content/complaint-no-173-2018-international-commission-of-jurists-icj-and-european-council-for-refugees-and-exiles-ecre-v-greece (дата звернення: 02.07.2024).
 15. Європейська соціальна хартія: Міжнародний документ від 03.05.1996. Рада Європи. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_062#Text (дата звернення: 02.07.2024).
 16. The safe third country concept. Section 12. Refworld. <https://www.refworld.org/sites/default/files/attachments/4bab55e22.pdf> (дата звернення: 02.07.2024).
 17. Debunking the "safe third country" myth. ECRE. Policy note #8. 2017. <https://ecre.org/wp-content/uploads/2017/11/Policy-Note-08.pdf> (дата звернення: 02.07.2024).
 18. Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 establishing the criteria and mechanisms for determining the Member State responsible for examining an application for international protection lodged in one of the Member States by a third-country national or a stateless person (recast). OJ L 180. 29.6.2013. <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2013/604/oj> (дата звернення: 02.07.2024).
 19. Recommendation CM/RecChS(2022)2 of the Committee of Ministers to member States on International Commission of Jurists (ICJ) and the European Council for Refugees and Exiles (ECRE) v. Greece, Complaint No. 173/2018. Council of Europe. https://search.coe.int/cm/Pages/result_details.aspx?ObjectId=0900001680a64113 (дата звернення: 02.07.2024).

REFERENCES

1. Voloshyn, YU., Mushak N. (2021). Administratyvno-pravovi pidstavy deportatsiyi ta vydvorennya hromadyan tretikh krayin z derzhav-chleniv Yevropeyskoho Soyuzu [Administrative and legal grounds for deportation and expulsion of citizens of third countries from the member states of the European Union]. *Administratyvne pravo ta protses*, 4(31), 5–17 (in Ukr.).
2. Berfin Nur Osso. Unpacking the Safe Third Country Concept in the European Union: B/orders, Legal Spaces, and Asylum in the Shadow of Externalization. *International Journal of Refugee Law*. Vol. 35. Issue 3. October 2023. P. 272–303. <https://doi.org/10.1093/ijrl/eead028>
3. Lyra Jakulevičienė. The Common European Asylum System. *From Tampere 20 to Tampere 2.0: Towards a new European consensus on migration*. 2019. https://www.epc.eu/content/publications/7_CEAS.pdf
4. Convention determining the State responsible for examining applications for asylum lodged in one of the Member States of the European Communities. Dublin Convention. OJ C 254. 19.8.1997. EUR-Lex. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX%3A41997A0819%2801%29>
5. Kontseptsiya "bezpechnoyi tretoy krayiny" v umovakh mihratsiynoyi kryzy YES [The concept of "safe third country" in the context of the EU migration crisis]. LexInform. <https://lexinform.com.ua/v-sviti/kontseptsiya-bezpechnoyi-tretoy-krayiny-v-umovah-migratsiynoyi-kryzy-yes/> (in Ukr.).
6. Council Directive 2005/85/EC of 1 December 2005 on minimum standards on procedures in Member States for granting and withdrawing refugee status. OJ L 326. 13.12.2005. EUR-Lex. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A32005L0085>
7. Directive 2013/32/EU of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 on common procedures for granting and withdrawing international protection (recast). OJ L 180. 29/06/2013. EUR-Lex. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/en/TXT/?uri=celex%3A32013L0032>
8. Mushak, N. B. (2018). Kontseptsiya "bezpechnoyi tretoy krayiny" u pravi YES [The concept of "safe third country" in EU law]. *Actual problems of international relations*, (134), 90–98 (in Ukr.).
9. Pact on Migration and Asylum. 21 May 2024. European Commission. https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/migration-and-asylum/pact-migration-and-asylum_en
10. Regulation (EU) 2024/1348 of the European Parliament and of the Council of 14 May 2024 establishing a common procedure for international protection in the Union and repealing Directive 2013/32/EU. OJ L, 2024/1348. 22.5.2024. EUR-Lex. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ%3AL_202401348
11. Information Note on Directive 2013/32/EU of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 on common procedures for granting and withdrawing international protection (recast). ECRE. December 2014. <https://ecre.org/wp-content/uploads/2016/07/ECRE-Information-Note-on-the-Asylum-Procedures-Directive-recast-December-2014.pdf>
12. Soroka, I. O. (2019). Pryntsypy mizhnarodnoho prava pryulku [Principles of international asylum law]. *Yurydychnyy byuleten*, (9), 74–82 (in Ukr.).
13. Greece: less than one third of unaccompanied children get asylum approved, leaving the rest at risk. Save the child. 27 July 2023. <https://www.savethechildren.net/news/greece-less-one-third-unaccompanied-children-get-asylum-approved-leaving-rest-risk>
14. Case No. 173/2018. International Commission of Jurists (ICJ) and European Council for Refugees and Exiles (ECRE) v. Greece. Council of Europe. https://www.coe.int/en/web/european-social-charter/pending-complaints/-/asset_publisher/lf8ufoBY2Thr/content/complaint-no-173-2018-international-commission-of-jurists-icj-and-european-council-for-refugees-and-exiles-ecre-v-greece
15. *Yevropeyska sotsialna khartiya* [European Social Charter]. (03.05.1996). https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_062#Text (in Ukr.).
16. The safe third country concept. Section 12. Refworld. <https://www.refworld.org/sites/default/files/attachments/4bab55e22.pdf>
17. Debunking the "safe third country" myth. ECRE. Policy note #8. 2017. <https://ecre.org/wp-content/uploads/2017/11/Policy-Note-08.pdf>
18. Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 establishing the criteria and mechanisms for determining the Member State responsible for examining an application for international protection lodged in one of the Member States by a third-country national or a stateless person (recast). OJ L 180. 29.6.2013. <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2013/604/oj>
19. Recommendation CM/RecChS(2022)2 of the Committee of Ministers to member States on International Commission of Jurists (ICJ) and the European Council for Refugees and Exiles (ECRE) v. Greece,

Complaint No. 173/2018. Council of Europe.

https://search.coe.int/cm/Pages/result_details.aspx?ObjectId=0900001680a64113

ІНФОРМАЦІЯ ПРО СТАТТЮ (ARTICLE INFO)

Published in:

Форум права: 80 pp. 36–43 (3).

Related identifiers:

10.5281/zenodo.12591912

http://forumprava.pp.ua/files/036-043-2024-3-FP-Bilousov_6.pdf

http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2024_3_6.pdf

License (for files):

[Creative Commons Attribution 4.0 International](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

Received: 01.07.2024

Accepted: 27.07.2024

Published: 31.07.2024

Available online: 31.07.2024

Cite as:

Білоусов, М. С. (2024). Особливості концепції "безпечної третьої країни" та її вплив на права дітей-мігрантів. *Форум Права*, 80(3), 36–43. <http://doi.org/10.5281/zenodo.12591912>

Bilousov, M. S. (2024). Osoblyvosti kontseptsiyi "bezpechnoyi tretoyi krayiny" ta yiyi vplyv na prava ditey-mihrantiv [Peculiarities of the "Safe Third Country" Concept and Its Impact on the Rights of Migrant Children]. *Forum Prava*, 80(3), 36–43. <http://doi.org/10.5281/zenodo.12591912>